

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-386)

Feb (1) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....10
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....14

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 206)

45. ஸோதயம் ஸாம்ருதம் ஹ்ரஸ்வம் ப்ரணவோபரி விந்யஸேத்

அவ்யக்தபத்மாய நம: ஸ மந்த்ர: அவ்யக்தபத்மக:

பொருள் – ப்ரணவத்தைத் தொடர்ந்து, ஹ்ரஸ்வம் என்னும் “ப”, உதயம் என்னும் “உ”, அம்ருதம் என்னும் “ஸ” மற்றும் பிந்து (புள்ளி) ஆகியவை அமைக்கப்பட்டு, தொடர்ந்து “அவ்யக்தபத்மாய” என்பது வைக்கப்படுகிறது. இந்த மந்த்ரமானது, அவ்யக்தபத்மகம் எனப்படும் (“ஓம் ப்ஸும் அவ்யக்தபத்மாய நம:”).

46. ஸுர்ய இந்து அக்நி பதேப்யஸ்து ப்ரத்யேகம் மண்டலாய ச

நம: அந்தே ப்ரணவச்சாதௌ தே மந்த்ரா மண்டல த்ரயே

பொருள் – ஸுர்யன், இந்து மற்றும் அக்நி ஆகியவற்றின் மண்டல மந்த்ரங்கள் அடுத்து உள்ளன. இவற்றின் இறுதியில் “நம:” என்பதும், தொடக்கத்தில் ப்ரணவமும் என்பதாக இந்த மூன்று மந்த்ரங்கள் உள்ளன (ஓம் ஸுர்யமண்டலாய நம:, ஓம் இந்து மண்டலாய நம:, ஓம் அக்நிமண்டலாய நம: ஆகியவை).

47. ப்ரத்யகாத்ம பராமர்சி சப்த: ஸோம: அத ஸர்கவாந்

சித்பாஸநாக்ய மந்த்ர: அயம் த்ரயக்ஷர: பரிகீர்த்தித:

பொருள் – ப்ரத்யகாத்மாவைக் (சரீரத்தில் உள்ள ஆத்மா) குறிக்கும் சப்தமாக “அஹம்” என்பது உள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து ஸோமனைக் குறிக்கும் “ஸ” உள்ளது. இப்படியாக மூன்று அக்ஷரங்களைக் கொண்டதாக சித்பாஸந மந்த்ரம் உள்ளது (“அஹம் ஸ:” என்பதே அந்த மந்த்ரமாகும்).

48. இதி ஆஸநாக்ய மந்த்ரானாம் கதிதா த்வேகவிம்சதி:
இதி அயம் பீடபூஜாந்தோ மந்த்ரப்ரானோ மயேரிதி:

பொருள் – இப்படியாக ஆஸந மந்த்ரங்கள் 21 வகையாக உள்ளன.

விளக்கம் – அதாவது, 16 ஆதாரேச மந்த்ரங்கள், 1 அவ்யக்த பத்ம மந்த்ரம், 3 மண்டல மந்த்ரங்கள் மற்றும் 1 சித்பாஸந மந்த்ரம் என்பதாக 21 மந்த்ரங்கள் குறித்து நான் உரைத்தேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 72)

அங்கம் : 2 - காட்சி : 1

(அரசன் விவேகனும், அவனது சேனாதிபதியான வ்யவஸாயனும் வருதல்)

[விவேகன்] ஸேனாதிபதியே! கோடிக்கணக்கான பூர்வ கர்மங்கள் என்னும் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட புருஷன், மயங்கியவனாக பல வீண் செயல்களைச் செய்கிறான். அவனை அதிலிருந்து விடுதலை செய்ய நான் விரதம் பூண்டுள்ளேன். இவனை இதிலிருந்து விடுதல் செய்ய இதுவரை எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள், இதுவரை எடுக்கப்படாத முயற்சிகள் ஆகியவற்றைக் குறித்து ஆராயும் நேரம் இதுவாகும். இதன் பின்னரே இனி நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை முடிவு செய்யவேண்டும்.

102. ஜடமதி பஹுலே அஸ்மிந் தைவகோபாஞ்சநித்வா

ஜகதி நிரபராதே ஜாதநிர்வ்யாஜவைரா:

கதி கதி கலஹார்த்தே க்லுப்த ஸித்தாந்த பேதா:

ப்ரலபநமுக பேதாந் பாடயந்தி ப்ரகல்பா: (ப்ரபந்தாந்)

பொருள் - [விவேகன் சற்றே நின்று, சோகத்துடன் உரைத்தல்] தெய்வத்தின் கோபம் காரணமாக மந்தமான புத்தி கொண்டவர்கள் நிறைந்துள்ள இந்த உலகில், தோஷம் இல்லாதவர்கள் எத்தனை பேர்? தாழ்ந்த புத்தி கொண்ட அவர்கள், ஏதும் அறியாதவர்கள் குறித்து, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெறுப்பு கொள்கிறார்கள். மனிதகுலத்தில் கலகத்தை உண்டாக்க, பலவிதமான பிழையான ஸித்தாந்தங்களை உண்டாக்குகிறார்கள். தங்களது பலவிதமான தாழ்ந்த கருத்துக்களை மற்றவர்களுக்குக் கூறுகிறார்கள்.

ப்ரவேசகம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 84)

184. வ்யூஹமாவது, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாகவும், ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்த ரூபேண நிற்கும் நிலை.

அவதாரிகை - அநந்தரம், வ்யூஹத்தை உபபாதிக்கிறார் (வ்யூஹமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து வ்யூஹத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, வ்யூஹத்துக்கு விநியோகம் லீலாவிபூதியிலேயாகையாலே, இவ்விபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டியென்ன ஸ்திதியென்ன ஸம்ஹாரமென்ன, இவற்றை நிர்வஹிக்கக்காகவும், புபுக்ஷுக்களான ஸம்ஸாரிகளை அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கக்காகவும், முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸிக்குமவர்களுக்கு ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வமாகத் தன்னை வந்து ப்ராபிகைக்கு உடலான அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகைக்கு உடலாகைக்காகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ன அநிருத்தர்களாய்க் கொண்டு நிற்கும் நிலை, வ்யூஹமாவது என்கை. இதில், இன்ன வ்யூஹத்தாலே யின்னது செய்யுமென்னுமிடம், மேல் உபபாதந்திலே கண்டு கொள்வது. “சதுர்விதஸ் ஸ பகவாந் முமுக்ஷுணாம் ஹிதாய வை, அந்யேஷாமபிலோகாநாம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித்தியந்த ஸித்தயே” என்றும், “ஆநந்த்யாத் தவஸேனாதே! வ்யூஹ ஆதயோ மயேரித:, அநாதி காமவச்யாநாம் ஸம்ஸாரே பத்தாமத:” என்று தொடங்கி, “உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தம் ஜகதோ ரக்ஷணாய ச” என்றும், “ஆவிராஸீத் பகவத: பஞ்சாயுத பரிஷ்க்ருத:, ருக்மாபஸ்ஸோயமமஸ் ஸர்வ சாஸ்த்ரேஷு சப்தித:; ஸோயம் ப்ரத்யும்ந நாம்நாபூத் ததேகாந்த வபுர்தர:; ஸோயம் ஸங்கர்ஷணாக்கயோபூத் ததேகாந்த வபுர்தர:, இந்தர நீலப்ரதீகாச ஏஷ

சாஸ்த்ரேஷு சப்தித:, ததோ நாம்நா அநிருத்தோயம் ஸ்வயமே வாபவந் முநே; ததேகாந்த வபுர்யுக்தஸ் தாதாத்விக கந ப்ரப:” என்றும் பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளும் ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணமும் உபாஸக அநுக்ரஹமுமாகிற வ்யூஹ க்ருதயங்களும், ஸங்கர்ஷணாதி வ்யூஹங்களும் சொல்லப்பட்டதிறே. “சதுர்விதஸ் ஸ பகவாந்” என்கிறவிடத்தில், சதுர்விதமாகச் சொல்லிற்று வாஸுதேவரையும் கூட்டுகையாலே.

விளக்கம் – வ்யூஹத்தின் பயன் என்பது லீலாவியூதியில் உள்ளது. இந்த உலகில் ஸ்ருஷ்டி, இருப்பு மற்றும் அழிவு ஆகியவற்றை நியமிப்பதற்காகவும்; இன்பங்களை அனுபவித்தபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய விருப்பம் அற்றவற்றை விலக்கி அவர்களைக் காப்பதற்காகவும்; மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்களாக உபாஸனை செய்பவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தை முதலில் விலக்கி, அதன் பின்னர் அவர்கள் தன்னை வந்தடைவதற்கு ஏற்றபடியான அநுக்ரஹத்தைச் செய்ய ஏதுவாகவும்; ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன் என்பவர்களாக நிற்கும் நிலையே வ்யூஹம் ஆகும். இவற்றில் “இந்த வ்யூஹம் இந்தச் செயலைச் செய்யும்” என்பதை அடுத்து கூற உள்ள இடத்தில் அறியலாம். விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் - சதுர்விதஸ் ஸ பகவாந் முமுக்ஷுணாம் ஹிதாய வை, அந்யேஷாமபிலோகாநாம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்தித்யந்த ஸித்தயே - முமுக்ஷுக்களுடைய நன்மைக்காகவும், தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள லோகத்தின் ஸ்ருஷ்டி இருப்பு மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றுக்காகவும், பகவான் நான்கு விதமாக உள்ளான் - என்றும்; ஆநந்த்யாத் தவஸேனாதே! வ்யூஹ ஆதயோ மயேரித:, அநாதி காமவச்யாநாம் ஸம்ஸாரே பத்தாமத: - விஷ்வக்ஸேநரே! வ்யூஹம் குறித்து உமக்கு முதலில் கூறப்பட்டது. எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மத்திற்கு வசப்பட்டபடி இருக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் நீடிப்பவர்களையும் – என்று தொடங்கி, உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தம் ஜகதோ ரக்ஷணாய ச - உபாஸனை செய்தபடி உள்ளவர்களையும் காப்பதற்காக - என்றும்; ஆவிராலீத் பகவத: பஞ்சாயுத பரிஷ்க்ருத:, ருக்மாபஸ்ஸோயமமஸ் ஸர்வ சாஸ்த்ரேஷு சப்தித:; ஸோயம் ப்ரத்யும்ந நாம்நாபூத் ததேகாந்த வபுர்தர:; ஸோயம் ஸங்கர்ஷணாக்கயோபூத் ததேகாந்த வபுர்தர:, இந்தர நீலப்ரதீகாச ஏஷ சாஸ்த்ரேஷு சப்தித:, ததோ நாம்நா அநிருத்தோயம் ஸ்வயமே வாபவந் முநே; ததேகாந்த வபுர்யுக்தஸ் தாதாத்விக கந ப்ரப: - வ்யூஹங்கள் என்னைப் போன்று ஒளி வீசியபடியும், குற்றங்கள் ஏதும் இல்லாமல், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்பட்டபடியும், ஐந்து ஆயுதம்

கொண்டபடியும் கூறப்பட்டனர். பரவாஸுதேவனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட ப்ரதியும்நன், அந்தத் திருநாமத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ளான்; ப்ரத்யும்நனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட ஸங்கர்ஷணன், இந்தர நீல நிறம் கொண்டபடி உள்ளான். ஸங்கர்ஷணனிடமிருந்து, மேகம் போன்று நிறம் கொண்ட அநிருத்தன் வெளிப்பட்டான் - என்றும் பாஞ்சராத்திர சாஸ்த்ரத்தில் ஸ்ருஷ்டி குறித்தும், ஸம்ஸாரிகளைக் காப்பது குறித்தும், உபாஸகர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வது குறித்தும் உள்ள வ்யூஹங்களுடைய செயல்பாடுகள் மற்றும் ஸங்கர்ஷணன் போன்று வ்யூஹங்கள் குறித்தும் உரைக்கப்பட்டது அல்லவோ? மேலே “சதுர்விதஸ் ஸ பகவான் - பகவான் நான்கு விதங்களில்” என்று கூறப்பட்ட இடத்தில், வாஸுதேவனையும் கூறியதாகக் கொள்க.

185. பரத்வத்தில் ஜ்ஞாநாதிகளாரும் பூர்ணமாயிருக்கும், வ்யூஹத்தில் இவ்விரண்டு குணம் ப்ரகடமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இந்த பரவ்யூஹங்களுக்குத் தன்னில் விசேஷமேது? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் (பரத்வத்தில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட பரவாஸுதேவனுக்கும், மற்ற மூன்று வ்யூஹங்களுக்கும் உள்ள சிறப்பு என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸம்பூர்ண ஷட்குணஸ் தேஷு வாஸுதேவோ ஜகத்பதி:” என்றும், “பூர்ணஸ்திமித ஷாட்குண்யோ நிஸ்தரங்கார்ணவோபம:”, ஷண்ணாம் யுகபதுந்மேஷாத்குணாநாம் ஸ்வ ப்ரசோதிதாத், அந்த ஏவ பகவாந் வாஸுதேவஸ் ஸநாதந:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வாஸுதேவ ரூபமான பரத்வத்தில் ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஸங்கர்ஷணாதி ரூபமான வ்யூஹத்தில், “தத்ர தத்ராவசிஷ்டம் யத் குணநாம் த்வியுகம் முநே, அநுவ்ருத்திம் பஜத்யேவ தத்ர தத்ர யதாததம்” என்கிறபடியே, அவசிஷ்டமான குணசதுஷ்டயமும் தத்ரதத்ராநுவ்ருத்தமாய் நிற்கச் செய்தேயும், அதிகரித்த காரியங்களுக்கு அநுகுணமான இவ்விரண்டு குணமே ப்ரகாசமாயிருக்குமென்கை. “குணை: ஷட்பிஸ் த்வேதை: ப்ரதமதா மூர்த்திஸ் தவ பபௌ ததஸ் திஸ்ரஸ் தேஷாம் த்ரியுக யுகளைர் ஹி த்ரிபிரபு: வ்யவஸ்த்தா யா சைஷா நநு வரத ஸாவிஷ்க்ருதிவசாத்

பவாந் ஸர்வத்ரவ த்வகணித மஹா மங்களகுண:" என்று, இது தன்னை ஆழ்வானருளிச் செய்தானே.

விளக்கம் – அஹிர்யுத்தநய ஸம்ஹிதை - ஸம்பூர்ண ஷட்குணஸ் தேஷுலி வாஸுதேவோ ஜகத்பதி: - இந்த ஜகத்தின் பதியாகிய வாஸுதேவன், ஆறு குணங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டுள்ளான் - என்றும், பூர்ணஸ்திமித ஷட்குணயோ நிஸ்தரங்கார்ணவோபம:, ஷண்ணாம் யுகபதுந்மேஷாத்குணாநாம் ஸ்வ ப்ரசோதிதாத், அநந்த ஏவ பகவாந் வாஸுதேவஸ் ஸநாதந: - தனக்குள் எப்போதும் ப்ரகாசித்தபடி உள்ளதான ஆறு குணங்களும் ஒரே நேரத்தில் விரிந்தபடி உள்ளதால், அலையற்ற கடல் கலங்காமல் உள்ளது போன்று முழுமையான கலங்காத ஆறு குணங்கள் கொண்டவனாக பகவான் வாஸுதேவன் எப்போதும் உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, வாஸுதேவ ரூபமாக உள்ள பரத்வத்தில் “ஞானம், பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், சக்தி, தேஜஸ்” ஆகிய ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாக உள்ளன. ஸங்கர்ஷணன் போன்ற மற்ற வ்யூஹங்களில் “தத்ர தத்ராவசிஷ்டம் யத் குணநாம் த்வியுகம் முநே, அநுவ்ருத்திம் பஜத்யேவ தத்ர தத்ர யதாததம் - அந்தந்த மூர்த்திகளிடம் அவரவர்களுக்குள்ள இரண்டு இரண்டு குணங்கள் மீறாமல் உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு வ்யூஹத்திலும் இரண்டு குணங்கள் என்னும் அடிப்படையில், அந்தந்த வ்யூஹத்தின் முக்கியமான இரண்டு குணங்கள் மட்டும் அல்லாமல், மீதம் உள்ள நான்கு குணங்களும் காணப்பட்டாலும். அந்தந்த வ்யூஹத்தின் முதன்மையான இரண்டு குணங்கள் மட்டுமே ப்ரகாசமாக உள்ளன [அதாவது, ஸங்கர்ஷணனிடம் இரண்டு குணங்கள் மட்டுமே ப்ரதானமாக உள்ளன. ஆனாலும், மற்ற நான்கு குணங்களும் அவனிடம் பொருந்தி உள்ளன]. ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவத்தில் (16) கூரத்தாழ்வான் - குணை: ஷட்பிஸ் த்வேதை: ப்ரதமதா மூர்த்திஸ் தவ பபௌ ததஸ் திஸ்ரஸ் தேஷாம் த்ரியுக யுகளைர் ஹி த்ரிபிரபு: வ்யவஸ்த்தா யா சைஷா நநு வரத ஸாவிஷ்க்ருதிவசாத் பவாந் ஸர்வத்ரவ த்வகணித மஹா மங்களகுண: - வரதா! உனது முதலாவதான பரவாஸுதேவ மூர்த்தியானது ஆறு குணங்களாலும் ப்ரகாசம் அடைந்தது; அதன் பின்னர் உள்ள மற்ற மூன்று வ்யூஹங்கள், அந்தந்த வ்யூஹங்களுக்கு ஏற்ப உள்ள இரண்டு குணங்களுடன் ப்ரகாசித்தன. ஆனால் நீ எப்போதும் எண்ணற்ற பெரிய மங்கள குணம் கொண்டவன் ஆவாய் அல்லவோ - என்றார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 351)

5-3-4 ஊரவர் கவ்வை எருவிட்டு அன்னை சொல் நீர் படுத்து
ஈரநெல் வித்தி முளைத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யுள்
பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்த
காரமர்மேனி நங்கண்ணன் தோழி கடியனே?

பொருள் – நாயகி தோழியிடம், “ஊரில் உள்ளவர்கள் உரைக்கும் பழிச்சொற்களை அவன் மீது கொண்ட ப்ரேமத்திற்கு எருவாக இட்டு, தாய்மார்கள் உரைக்கின்ற நன்மை அளிக்கும் சொற்களை நீராக நிறுத்தி, அவன் மீது உள்ள ஆசை என்பதான நெல்லை விதைத்து, அது முளைக்கின்ற நெஞ்சம் என்ற பெரிய வயலில், ஊரில் உள்ளவர்களுடைய பழிச்சொற்கள் ஏற்படுத்திய காதலானது கடல் போன்று வளரும்படிச் செய்தவனும், மேகம் போன்ற நிறமும் குணமும் கொண்டவனும் ஆகிய நம்முடைய க்ருஷ்ணன், நமக்கு கடியன் ஆனானோ?”, என்கிறாள்.

அவதாரிகை – “என் செய்யுமுரவர் கவ்வை” என்றாள்; ஊரார் சொல்லும் பழியேயாய், அவன்தான் நமக்கு உடலானானோ அவர்கள் சொல்லும் பழி பொறுத்திருக்கைக்கு; ஆன பின்பு, அவன் கடியன் காணென்றாள்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லியாகிலும் மீட்கவேணுமே அவளுக்கு, “அவன் நிற்கருணன் காண்” என்ன; “கெடுவாய் நீ சொல்லும் வார்த்தையேயிது, அவன் நமக்கு என்ன குறை செய்தான்” என்ன; “ஊரவர் பழி சொல்லிலும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டான இடத்திலும் இத்தசையில் வந்து முகங்காட்டிற்றிலன் கண்டாயே” என்ன; “அவன் இப்போது வந்து முகங்காட்டிற்றில னாகிலும், தான்

முகங்காட்டாதபோதும் தன்னையொழிய நமக்கு மற்றொன்றால் பொருந்தாதபடி பண்ணினானே! அவன் செய்தபடி பொல்லாதோ”வென்கிறாள்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில், “என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை” என்றாள். தோழி நாயகியிடம், “ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் சொற்கள் அனைத்தும் பழிச்சொற்களாக உள்ளன; இப்படி உள்ள பழிச்சொற்களை நாம் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி, அவன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தானா? அவ்விதம் காண்பித்திருந்தால் அந்தப் பழியை நாம் பொறுக்கலாம். ஆகவே அவன் கடியனே ஆவான்”, என்றாள். அதாவது ஏதேனும் கூறி நாயகியை அவனுடைய நினைவுகளிலிருந்து மீட்கவேண்டும் என்பதால், “அவன் கருணை அற்றவன் பாராய்” என்று என்று உரைக்கிறாள். இதனைக் கேட்ட நாயகி தோழியிடம், “கெட்டாய்! எத்தகைய சொற்களை உரைக்கிறாய். அவன் நமக்கு என்ன குறை வைத்தான்”, என்கிறாள். இதற்கு தோழி அவளிடம், “ஊரில் உள்ளவர்கள் எத்தனை பழி கூறினாலும் நீ அவன் மீது கொண்ட ஈடுபாடு மாறவில்லை. ஆயினும் இந்த நிலையில் கூட அவன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவில்லை என்பதை நீ காண்கிறாய் அல்லவோ?”, என்றாள். இதற்கு நாயகி தோழியிடம், “அவன் இந்த நிலையில் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவில்லை. ஆயினும் தன்னைத் தவிர மற்ற எதிலும் நமக்கு ஈடுபாடு ஏற்படாதபடி செய்தான் அல்லவோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஊரவர் இத்யாதி) இதெல்லாம் செய்தாய் நீயோ. ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியுண்டானவன்று தொடங்கி ஊரவர் பழிசொல்லத் தொடங்கினார்கள்காணும். “விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா” என்றார்களிறே தங்களை விட்டுப் போருவதற்கு முன்னே; இவன் இக்குடியிலுள்ளார் படியல்லன், இவனுக்கு வாசியுண்டு; அந்த வாசி தன்னைச் சொல்லுகிறது “தர்மாத்மா”வென்று. “மறக்குடி அறஞ் செய்யக்கெடும்” என்றதிறே; “ந து ராக்ஷஸ சேஷ்டித:” ஜாதி மாத்ரமே இவன்பக்கல் உபஜீவிக்கலாவது.

விளக்கம் - நாயகி தோழியிடம், “இது போன்றவற்றை நீயா செய்கிறாய்?”, என்று கேட்கிறாள். நமக்கு ஏற்காதவர்கள் குறித்து, அவர்கள் நம்மை விட்டு அகல்வதற்கு முன்பாகவே பழி செல்வது போன்று ஊரில் உள்ளவர்கள் அவனைக் குறித்து உரைக்கிறார்கள். இவ்விதம் தங்களை விட்டு அகல்வதற்கு முன்பாகவே ஒருவரைக் குறைத்து வேறு யாரேனும் பழி கூறியுள்ளார்களோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (17-24) – விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா –

சூர்ப்பணகை, “விபீஷணன் அறநெறி தவறாதவன்”, என்றாள் - என்பது காண்க. அதாவது தங்களை விட்டு அகல்வதற்கு முன்பே அவனைக் குறித்து உரைக்கிறாள். இந்த விபிஷணன் இந்த ராசுஷஸர்களுடைய குலத்திற்கு ஏற்ப உள்ளவன் அல்லன், அத்தகைய வேறுபாட்டை “தர்மாத்மா” என்று கூறுகிறாள். ஆனால் “தர்மாத்மா” என்பது பழிச்சொல் ஆகுமோ என்று கேட்கலாம்; “மறக்குடி அறஞ் செய்யக்கெடும் - இராசுஷஸ வம்சமானது தர்மம் செய்தால் கெடும்” என்று கூறப்படுவது வழக்கம் ஆகும். மேலும் ஆரண்யகாண்டம் (17-24) - ந து ராசுஷஸ சேஷ்டித: - ராசுஷஸர்களுடைய செய்கையைக் கொண்டவன் அல்லன் - என்று அவன் பிறப்பை மட்டுமே எடுத்துக் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - ஊரார் சொல்லுகிற பழியை இவளுடைய ப்ரேமத்துக்கு எருவாக இட்டான். ஊரார் பழிசொல்லிற்றிலர்களாகில், இவள்தானும் கைவாங்கியிருக்குங் காணும்; இவள் “மறப்பேன்” என்னுமன்றும், மறக்கவொண்ணாதபடி ஊரார் ஸ்மாரக கோடியிலே நிற்பர்களாயிற்று. (அன்னை இத்யாதி) தாயாரும் இதுக்கு முன்பெல்லாம், “என் மகள்” என்றேயிருந்தாள், ஊரார் பழி சொல்லப் புக்க பின்பாயிற்று இவள் அறிகிறது. அன்னை சொல்லுண்டு தாயாருடைய ஹித வசநம், அத்தை நீராகப் பாய்ச்சி. எருவாவது அடியிலே ஒருகாலேயிட்டு விடுவதிறே, நீர் மாறாமல் பாய்ச்சவேணுமே; ஊரார் ஒருகால் சொல்லிவிடுமித்தனையே, தாயார் அகத்துக்குள்ளேயிருந்து எப்போதுமொக்க ஹிதஞ் சொல்லா நிற்குமிறே.

விளக்கம் - ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் பழிச்சொற்களை இவளுடைய ப்ரேமத்திற்கு எருவாக இட்டான். அதாவது பயிரானது எரு மூலம் வேர் ஊன்றுவது போன்று பழிச்சொற்கள் ப்ரேமத்தை மேன்மேலும் வளர்ப்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். ஊரில் உள்ளவர்கள் பழி கூறாமல் இருந்தால் இவளும் அவனை மறந்திருக்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. இவள் “மறப்பேன்” என்று தீர்மானித்தாலும், இவள் மறக்க இயலாதபடி ஊரில் உள்ளவர்கள் பழிச்சொற்களை உரைத்து, அவனை நினைவில் கொண்டு வருபவர்களாக உள்ளனர். (அன்னை இத்யாதி) - எனது தாயாரும் ஊராருடைய பழிச்சொற்களைக் கேட்பதற்கு முன்பாக “என் மகள்” என்றே இருந்தாள்; ஊராருடைய பழிச்சொற்களை கேட்ட பின்னர் அல்லவோ நாயகியின் நிலையைத் தாயார் அறிந்தாள். தாயாருடைய சொற்கள் நன்மை அளிக்கும் சொற்களாக உள்ளன; அவற்றை இந்த ப்ரேமத்திற்கு நீராக பாய்ச்சி. ஆனால் தாயாருடைய சொற்களை எருவாகவும், ஊரில் உள்ளவர்களுடைய

பழிச்சொற்களை நீராகவும் ஏன் கூறக்கூடாது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். எரு என்பது ஒருமுறை அடிப்பாகத்தில் இட்ட பின்னர் விடுவார்கள்; ஆனால் நீர் அது போன்று அல்லாமல் எப்போதும் பாய்ச்சவேண்டும். அதாவது ஊரில் உள்ளவர்கள் ஒருமுறை பழி கூறிய பின்னர் விட்டுவிடுவர்; ஆனால் தாயானவள் வீட்டில் இருந்தபடி எப்போதும் நன்மை அளிக்கும் சொற்களைக் கூறியபடி இருப்பாள். ஆகவே அவளுடைய சொற்களை நீராகக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - (ஈரநெல் இத்யாதி) ஸங்கமாகிற நெல்லை வித்தி. இவள், ஸங்கமிருக்கும்படி வ்யுத்தபத்தி பண்ணிற்றும் இவ்விஷயத்திலேயாயிற்று “முலையோ முழு முற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமிவள் பரமே” என்று பால்யாத் ப்ரப்ருதி வேறொன்றறியாள். புறம்பே சில விஷயங்களிலே ஸங்கமுண்டாய் விரக்தி பிறக்க வேண்டாவாயிற்று இவளுக்கு. பால்யாத் ப்ரப்ருதி மூலஸுக்ருதமும் அவன்தானே ஆயிற்று.

விளக்கம் - (ஈரநெல் இத்யாதி) - இவளுடைய அன்பு என்ற நெல்லை விதைத்து. இவள், அன்பு இருக்கின்ற விதத்தை அறிந்து கொண்டதும் இந்த விஷயத்தைக் குறித்தே ஆகும். இதனை திருவிருத்தம்(60) - முலையோ முழு முற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமிவள் பரமே - என்பதால் உணரலாம். அதாவது, பால்யம் தொடங்கி பகவத் விஷயம் தவிர வேறு எதனையும் இவள் அறியவில்லை. மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு பிறந்து, அதன் பின்னர் அவற்றின் மீது விரக்தி பிறக்கவேண்டும் என்ற நிலை இவளுக்கு உண்டாகவில்லை. பகவத் விஷயத்தின் மீது ஈடுபாடு ஏற்படுவதற்கு முற்பிறவியில் செய்த புண்ணியங்களே காரணமாக உள்ளபோது, “ஈர நெல் வித்தி” என்று இவனைக் காரணமாக உரைக்கலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அதாவது ஸர்வேச்வரனாகிய தனது ஸம்பந்தமான ஞானம் ஏற்படுவதற்கு உபகாரமாக உள்ள அடிப்படை புண்ணியமும் தானாகவே உள்ளான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 66)

24. நிமஜ்ஜத: அநந்த பவ அர்ணவ அந்த: சிராய மே கூலம் இவ அஸி லப்த:

த்வயா அபி லப்தம் பகவந் இதாநீம் அநுத்தமம் பாத்ரம் இதம் தயாயா:

பொருள் – இடம், காலம் மற்றும் பொருள் ஆகியவற்றால் அளவுபடுத்தப்படாதவனே! ஸம்ஸாரம் என்ற பெரிய ஸமுத்ரத்தில் நீண்ட நாட்களாக அழுந்தியபடி உள்ள எனக்கு, கரையேறும் கரையாக நீ அடைந்தாய். பகவானே! உனது தயைக்கு பாத்திரமாக உள்ள நான் இப்போது உன்னால் அடையப்பட்டேன்.

அவதாரிகை – “உம்முடைய பூர்வவ்ருத்தி இதுவாயிருக்க, ‘க்ரந்தாமி’ என்று நம் குற்றம்போல் கூப்பிடுவது எத்தாலே?” என்ன; “ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அழுந்துகிற எனக்கு, நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே உன் வாசியை அறிவித்தாய்; “கூசம் செய்யாது கொண்டாய் என்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ” என்கிற ப்ராங்நியாயத் தாலே உன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கைக்கும் அந்த க்ருபையே ஹேதுவென்று, தயைக ரக்ஷயத்வத்தாலே கூப்பிடுகிறேன்” என்கிறார்; “எனக்கு தேவரை லபிக்கை பெறாப் பேறானாப் போலேயிறே, தேவருடைய க்ருபைக்கும் என்னுடைய லாபம்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆளவந்தாரிடம், “உம்முடைய பூர்வகர்மங்கள் பலவும் இவ்விதம் தாழ்மையாக உள்ளபோது, ‘க்ரந்தாமி – கதறுகிறேன்’ என்று, உம்முடைய நிலையானது நம்முடைய குற்றம் போன்று அழைப்பது ஏன்?”,

என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸம்ஸாரம் என்ற பெரும் ஸமுத்ரத்தில் அழுந்தியபடி உள்ள எனக்கு, எந்தவிதமாக காரணமும் இன்றி அடைவதான உனது கருணையால், உனக்கு உள்ள வேறுபாட்டை அறிவித்தாய். திருவாய்மொழி (10-10-2) – கூசம் செய்யாது கொண்டாய் என்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ - என்பதான ந்யாயம் மூலம் “உனது திருவடிகளை அடைவதற்கு உனது க்ருபையே காரணம்” என்று கொண்டு, தயைக்கு ஒரே ரக்ஷகமாக உள்ள அந்த க்ருபையை அழைக்கிறேன். உன்னை அடைதல் என்பதே எனக்கு பெறுவதற்கு அரிய லாபம் என்பது போன்று, உனது க்ருபைக்கும் என்னைப் பெற்றது லாபமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அநந்த) த்ரிவித பரிச்சேத ரஹித! என்னுடைய ஸம்ஸாரத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும், தேவருடைய ப்ரபாவத்தைப் பரிச்சேதிக்க ஒண்ணாது என்கை. பவார்ணவ விசேஷணமாய், கரை காண ஒண்ணாத ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே, “ஆவாரார் துணையென்று அலை நீர்க்கடலுள் அழுந்தும்” என்கிறபடியே அழுந்துகிற எனக்கு என்னவுமாம். ஸநகாதிகளைப்போலே கண்பற்றிலே இருந்தேனோ? (சிராய) அநாதி காலமெல்லாம் அழுந்துகிற எனக்கு. அழுந்துகையொழியப் பரிஹாரம் பார்க்க அறியாத எனக்கு. (கூலமிவ லப்தோஸி) “உன் பேரருளால் இக்கரையேறி” என்னும்படியே அழுந்துகிறவிடத்திலே கரை கிட்டினாற்போல லப்தனாகாநின்றாய். (த்வயாபி லப்தம்) தேவராலும் லபிக்கப்பட்டது. எனக்கு தேவர் பெறாப்பேறானாப்போலேயிறே “எதிர் சூழல் புக்குத்” திரிந்த தேவர்க்கும் இவ்வஸ்து. (பகவந்) ஜ்ஞாநாதி குண பரிபூர்ணரான தேவருடைய பேறு என்னுமிடம் நானே சொல்லவேண்டுமோ? என்கை. (இதாநீம்) தேவரும் நம்மை அற்றுவிடும்படியான துர்தசையிலே. (அநுத்தமம் பாத்ரம்) உத்தமோத்தமமான பாத்ரம். (இதம்) ரக்ஷகாபேசைக்கு இனியில்லை என்னும் இவ்வஸ்து. (தயாயா:) ரக்ஷக விஷயம் உண்டாகில்தான் உண்டாம் தேவர் தயைக்கு.

விளக்கம் - (அநந்த) – “இன்ன இடத்தில் இருப்பவன், இன்ன காலத்தில் இருப்பவன், இன்ன பொருளில் இருப்பவன்” என்று அளவுபடுத்த இயலாதபடி உள்ளவனே! எனது ஸம்ஸாரத்தை அளவுபடுத்த முயன்றாலும் கூட உனது ப்ரபாவத்தை அளவிட இயலாது. அத்தகைய ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்ரத்தின் சிறப்பாக உள்ள “கரை காண இயலாதபடி உள்ளதான ஸம்ஸாரம்” என்ற ஸமுத்ரத்தில், திருவாய்மொழி (5-1-9) – ஆவாரார் துணையென்று அலை

நீர்க்கடலுள் அழுந்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப அழுந்துகிற எனக்கு. ஸநகர் முதலானவர்கள் போன்று உனது திருக்கண்களின் பார்வையில் நான் இருந்தேனா? (சிராய) - எல்லையற்ற காலமாக இதில் அழுந்தியபடி உள்ள எனக்கு. இப்படி அழுந்துவது தவிர வேறு பரிகாரம் காண இயலாதபடி உள்ள எனக்கு. (கூலம் இவ லப்த: அஸி) - பெரியாழ்வார் திருமொழி - (5-3-7) - உன் பேரருளால் இக்கரையேறி - என்பதற்கு ஏற்ப நான் அழுந்தும்போது கரை கிடைத்தது போன்று நீ நின்றாய். (த்வயா அபி லப்தம்) - உன்னாலும் பெறப்பட்டது. எது? எனக்கு நீ கிட்டியது போன்று, திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்கூழல் புக்கு - என்பதாக உள்ள உனக்கு நான் கிட்டினேன். (பகவந்) - ஞானம் போன்ற ஆறு குணங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்ட உன்னுடைய பேறு என்பது என்ன என்பதை நான் உரைக்கவும் வேண்டுமோ? (இதாநீம்) - நீயும் என்னைக் கைவிடும்படியாக உள்ள எனது தாழ்ந்த நிலையில். (ஆநுத்தமம்) - உத்தமமான உள்ள அனைத்திலும் உத்தமமாக உள்ள பாத்ரம். (இதம்) - காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்ற விஷயம் எது என்று தேடவேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி நான் உள்ளேன். (தயாயா:) - உனது தயைக்கு இப்படியாகக் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்ற விஷயமாக உள்ளேன்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்